

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΝΟ. 04 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 5
ΛΕΠΤΑ

Η Μαμά Κυρά Ποντικίνα

*Έτσι το αφηγήθηκε η Σοφή Κουκουβάγια στα παιδιά του
Νηπιαγωγείου, ένα βράδυ στο Πήλιο.*

Μια παραβολή για τη δύναμη που δεν είναι πάντα εκεί που
φαίνεται — και που, τελικά, μπορεί να είναι πολύ κοντά μας.

Η Ανησυχία μιας Μητέρας

Μια φορά κι έναν καιρό, σε εγκαταλελειμμένο χωριό, σε έναν μεγάλο παλιό πύργο, δίπλα σε ένα πυκνόφυτο δάσος που φιλοξενούσε ολόκληρο το βασίλειο των άγριων ζώων, ζούσε και μια οικογένεια ποντικών. Η οικογένεια είχε μια μονάκριβη κόρη που τόσο η μαμά ποντικίνα όσο και ο μπαμπάς ποντικός την υπεραγαπούσαν.

Η μικρή ποντικίνα χαιρόταν την αγάπη που της έδιναν οι γονείς της και με κάθε τρόπο τους έδειχνε και τη δική της αγάπη. Μεγάλωνε ευτυχισμένη... Όμως η μητέρα της, η κυρά ποντικίνα, καθώς την έβλεπε να μεγαλώνει, σκεφτόταν το μέλλον της.

— Ο κόσμος είναι σκληρός, σκεφτόταν. Δεν θέλω να παντρευτεί κανέναν ανοικοκύρευτο, απλό ποντικό. Θέλω να βρει τον πιο δυνατό σύζυγο, κάποιον που θα μπορεί να την προστατεύει από κάθε εχθρό και κίνδυνο...

Έτσι, ένα βράδυ που αργυπνούσε η κυρά Ποντικίνα, σκεφτόμενη το μέλλον της κόρης, πήρε την απόφασή της. «Δεν φτάνει να ανησυχώ», σκέφτηκε. Με την ανησυχία και τον φόβο για το μέλλον δεν κάνουμε το μέλλον καλύτερο. Αποφάσισε να μπει στη δράση. Θα έβρισκε τον πιο δυνατό γαμπρό του κόσμου για τη μονάκριβη κορούλα της.

Η Αναζήτηση του Δυνατού Γαμπρού

Πρώτα, η Ποντικίνα έφτασε στον Ήλιο, που έλαμπε ψηλά, γεμάτος δύναμη, γεμάτος φως, γεμάτος ζεστασιά και περηφάνια.

— Είσαι, όπως φαίνεσαι, ο πιο δυνατός στον κόσμο; τον ρώτησε. Ο Ήλιος γέλασε ζεστά και καλόκαρδα και με ειλικρίνεια της απάντησε:

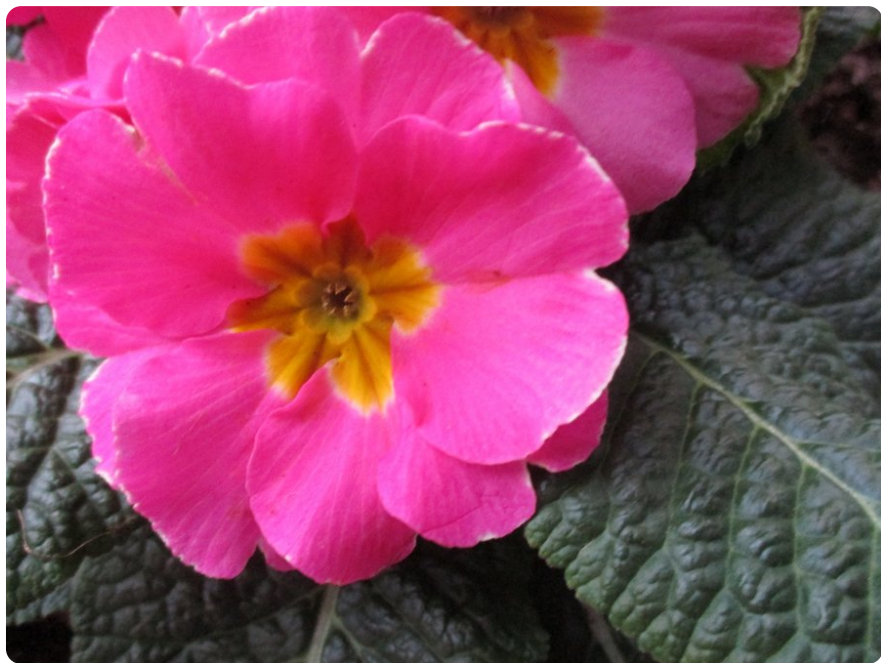
— Ναι, έτσι φαίνεται, όμως αυτό που με πρώτη ματιά φαίνεται αληθινό δεν είναι πάντα αληθινό. Είμαι λαμπερός, μα δεν είμαι ανίκητος. Όταν έρχονται τα σύννεφα, χωρίς να με ρωτούν, χωρίς να με φοβούνται, με σκεπάζουν, με κρύβουν απ' τον κόσμο... Και μετά, όποτε θέλουν φεύγουν και όποτε θέλουν ξανάρχονται χωρίς να με ρωτούν, χωρίς να με υπολογίζουν.

Η Ποντικίνα ξαφνιάστηκε από την αλήθεια της απάντησης του Ήλιου. Δεν ήταν ο Ήλιος ο δυνατότερος γαμπρός που θα προστάτευε την κόρη της, αφού δεν μπορούσε ούτε τον εαυτό του να προστατέψει.

Τότε η κυρά ποντικίνα στράφηκε στο Σύννεφο, που ταξίδευε στον ουρανό, ελεύθερο και περήφανο.

— Είσαι εσύ ο πιο δυνατός στον κόσμο; Και από τον Ήλιο δυνατότερος; το ρώτησε. Το Σύννεφο γέλασε δυνατά, και μια απαλή βροχή μούσκεψε τον τόπο της συνάντησής τους.

— Έτσι φαίνονται τα πράγματα κυρά ποντικίνα μου, αλλά δεν είναι όπως φαίνονται. Ο Άνεμος με σπρώχνει όποτε αυτός θέλει, όπου αυτός θέλει, χωρίς να με ρωτάει, χωρίς να με υπολογίζει. Εγώ μπορεί να σκεπάζω τον Ήλιο, αλλά ο Άνεμος αποφασίζει πότε θα σταθώ μπροστά απ' τον Ήλιο και θα τον κρύψω και πότε θα φύγω. Αυτός είναι, χωρίς αμφιβολία, πιο δυνατός από μένα.

Ο Άνεμος φυσούσε δυνατά, σηκώνοντας ανεμοθύελλα

Ο Άνεμος και ο Πύργος

Τότε η κυρά ποντικίνα σκέφτηκε να στραφεί στον άνεμο και να του ζητήσει να παντρευτεί την κόρη της. Όταν τον επισκέφτηκε, ο Άνεμος φυσούσε δυνατά, σηκώνοντας

ανεμοθύελλα, ξεριζώνοντας δέντρα, κάνουντας άλλα δέντρα να λυγίζουν.

— Είσαι εσύ ο πιο δυνατός στον κόσμο; ρώτησε η Ποντικίνα, παλεύοντας να κρατήσει την ισορροπία της. Ο Άνεμος ξεφύσησε με θυμό και της απάντησε με ένα δικό του ερώτημα:

— Ποιος σου τα λέει αυτά κυρά ποντικίνα; Δεν βλέπεις αυτόν τον γέρικο πύργο που μένει ατάραχος στο φύσημά μου, που με περιφρονεί;

Τότε η κυρά ποντικίνα στράφηκε με έκπληξη στον γνώριμο σε αυτήν πύργο όπου και κατοικούσε.

— Είσαι εσύ, τον ρωτάει, ο πιο δυνατός στον κόσμο και εγώ που μένω εδώ δεν το έχω πάρει χαμπάρι;

Ο γέρικος πύργος, χρόνια εγκαταλελειμμένος αλλά και με πείσμα αντιστεκόμενος στο πέρασμα του χρόνου, απάντησε:

— Είναι αλήθεια ότι έχω δυνάμεις, είναι αλήθεια ότι αντέχω, έχω όμως έναν εχθρό που δεν μπορώ να τον νικήσω.

— Και ποιος είναι αυτός ο δυνατός εχθρός που δεν μπορείς να τον νικήσεις; ρώτησε έκπληκτη η κυρά ποντικίνα.

— Τον ξέρεις, τον ξέρεις και μάλιστα πολύ καλά, απάντησε αποφασιστικά και θυμωμένα ο γέρο Πύργος.

— Όχι, ΟΧΙ! ανταπάντησε βιαστικά η κυρά ποντικίνα. Εγώ δεν γνωρίζω κανέναν εχθρό σου.

— Αφού δεν τον γνωρίζεις, να σου τον συστήσω εγώ. Είναι ο άντρας σου ο κυρ πόντικας και τα παλικάρια του. Σκάβουν τα θεμέλιά μου και δεν μπορώ να τους σταματήσω. Ανοίγουν τρύπες στα πλευρά μου, μπαινοβγαίνουν μέσα μου χωρίς να με ρωτήσουν, χωρίς να με υπολογίζουν.

— Δηλαδή μου λες ότι ο ανίκητος εχθρός σου είναι ο άντρας μου; Είναι ο κυρ ποντικός και τα ποντικοπαλικάρά του;

— Ναι, αυτή είναι η αλήθεια κυρά ποντικίνα μου...

Το Πάρτι των Ποντικοπαλικάρων

Τότε η κυρά ποντικίνα άρχισε να καταλαβαίνει ότι τα πράγματα είναι διαφορετικά από ό,τι φαίνονται με πρώτη ματιά. Τότε κατάλαβε πως ό,τι έψαχνε ήταν πολύ κοντά της και μάταια αυτή το έψαχνε στα πέρατα του κόσμου. Γύρισε στην ποντικοτρύπα της, είπε στον κυρ ποντικό, τον άντρα της, όλα όσα είδε και έμαθε στο ταξίδι της αναζήτησης γαμπρού για την κορούλα τους και του ζήτησε να διοργανώσουν ένα πάρτι όπου θα έρχονταν όλα τα ποντικοπαλικάρα για να διαλέξει η κόρη τους αυτόν που της άρεσε.

Έτσι κι έγινε. Η κυρά Ποντικίνα κάλεσε όλα τα ποντικοπαλικάρα σε ένα όμορφο πάρτι. Ο Ήλιος έριξε τις ακτίνες του. Το Σύννεφο έφτιαξε σκιά. Ο Άνεμος έφερε δροσιά. Ο Πύργος έγινε το σκηνικό. Η κόρη της διάλεξε το καλύτερο παλικάρι... Σε λίγο καιρό έγιναν οι γάμοι και έζησαν οι ποντικοί καλά κι εμείς καλύτερα...

ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

*Η αληθινή δύναμη δεν είναι πάντα η πιο φανταχτερή.
Ο Ήλιος, το Σύννεφο, ο Άνεμος, ο Πύργος — όλοι
έχουν κάποιον που τους νικά. Όσα ψάχνουμε στα
πέρατα του κόσμου, μπορεί να είναι πολύ κοντά μας.*

*Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν.
Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας
πάντα την πηγή της: paramythoupoli.gr*